

POSLEDNÍ SLANĚNÍ

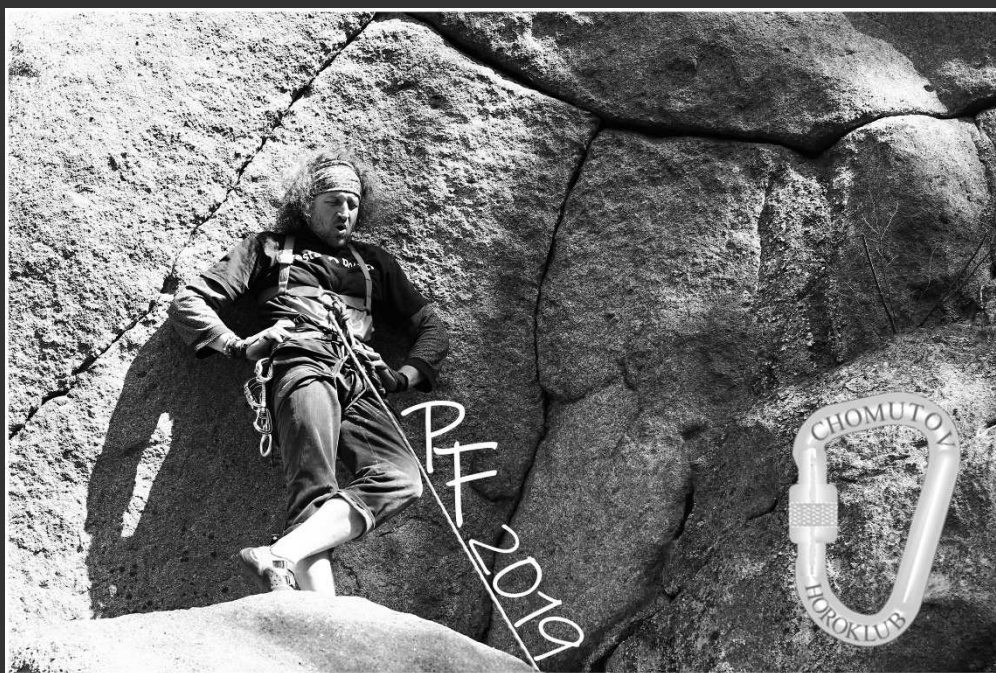
2.—4. 11. 2018

Květa Svinaříková

Poslední slanění horoklubu začíná jako vždy už v pátek, i když na schůzi zaznělo něco jako „pátky zrušíme“, protože se zrušíme, a pak v sobotu nemáme dost sil na soutěžky a tanec s Albumem. Z mého pohledu se ale tentokrát „jádro“ drželo ve formě oba dva dny. Možná i z obavy o pátek. U Helmuta jsme se začali scházet kolem šesté, a protože náš předseda slavil narozeniny a od Blahouše dostal famózní mandlovici, tak jsme během pár minut měli výbornou hladinku a tu jsme si drželi až do rána. Začlo se hrát, ale po tom, co se kytary chopil Šupík, se už k nástrojům dostal málokdo. Ale stálo to za to a podium 2x2 metry se třáslo pod náporom Petřásovo elektrobugy a Bábovkovo d'ábelského rock and rollu.

Sobotní ráno začíná na venkovním baru, kde se snídá a čeká na další příchozí, aby se mohlo odejít na soutěžky. Nevím, zda se sešlo více psů nebo dětí. Já, Milan a Dan jsme se omylem vydali na opač-

nou stranu než ostatní, a tak když už jsme měli náhodou bágly s lezením, tak jsme Dana na jeho přání protáhli Orasínskými skvosty. Kolem páté už hořel táborák na návsi a jako předkrm se pekly buřty. Další chod na nás čekal v hospodě, Helmutův zvěřinový guláš. Pak se rozjela zábava, fotosoutěž s vítězným snímkem od Blažeje, soutěž v pojídání Tatraneck, ve které je Atom prostě borec, kde ale i v kategorii žen podala hodnotný sportovní výkon Miluška. Albumáci hráli jako o život a stejně tak se i tančilo. Přestávky vyplnil Atom svými, Broňkem oblíbenými, plastickými

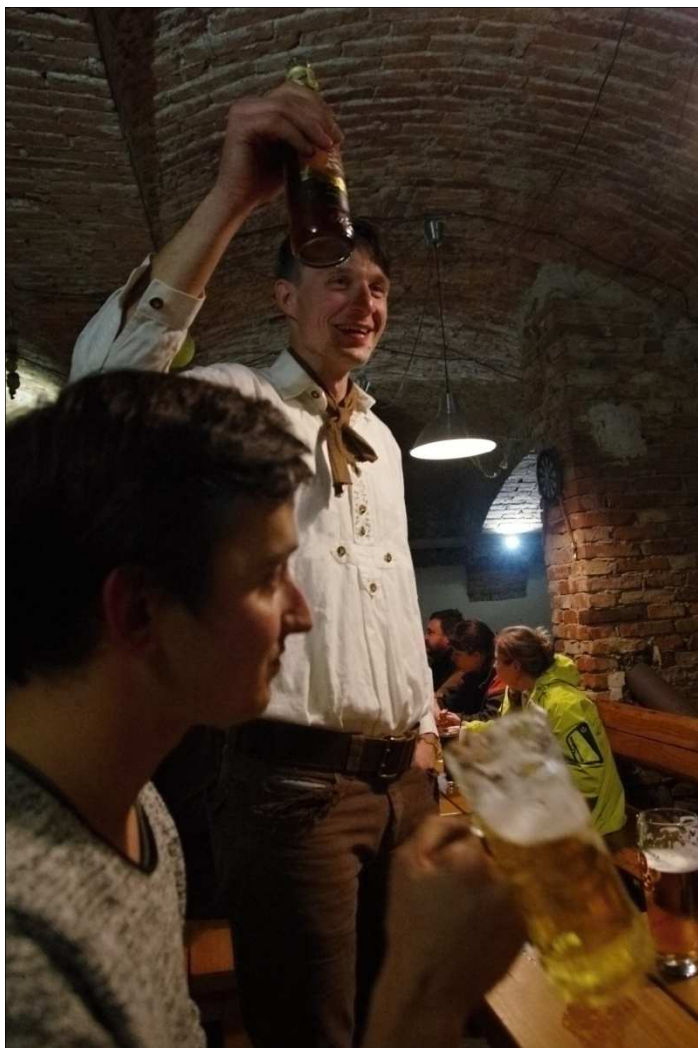

vtipy. Vybral se příspěvek na Míšu, Easy vyhrál soutěž o nejkrásnější dobový kostým. Udály se jistě i další věci o kterých nevím, ale co vím, je to, že slavnění bylo opět vydařené a letos snad i bez zranění.

Blahouš o soutěžkách

Sobota ráno začala v dobré náladě. Počasí

bylo na listopad velice slušné a to celý den. Udělali jsme si piknik na venkovním baru před Helmutem. Já jsem hodil do placu Renčinu čokobábovku, což mělo úspěch - nezbylo nic. Mně teda z pátečního večírku moc veselo nebylo, ale kluci na můj stav nedbali a furt na mě dýchali lihové výpary. Plantážníci. Poté jsme se pod vedením Broňka odebrali na náměstíčko v Orasíně, kde jsme byli rozděleni na hnědo a běžovo ocasé. Poté jsme absolvo-

vali první soutěž. Těžko to popsat, ale na dřevěných destičkách jsme museli obkroužit kolem ohniště. Poté jsme se vydali na okruh ve směru Boleboř - Jindřišská (rozcestí) - Telšské údolí - Orasín. Nad Orasínem byla další soutěž, kdy jsme museli v družstvech vyhodit balón do vzduchu a současně kopnout co nejdál kámen. Při přesunu podél silnice od Boleboře jsme nafasovali černé pytle na mrtvoly a rukavice a sbírali jsme odpadky. Broněk

měl pak na rozcestí proslov, kdy se vyjádřil, že je třeba bojovat proti lidem, kteří si přírody neváží a ty odpadky sbírat. S tím souhlasím. S jirkovským starostou domluvil, že následující den technické služby vyzvednou nasbírané odpadky, a že jich bylo několik pytlů. Pak jsme se podzimní krajinou dovláčeli na rozcestí nad Jindřiškou, kde jsme obdrželi papíry s různými znaky a měli jsme k nim přiřadit česká přísloví. Za podivuhodnými výrazy soutěžících se schovávalo soutěžní zanícení a soustředění. Následně prudce s kopce a do kopce, kde se za vodním tokem nacházela skalka, ze které jsme měli slanit, a tak symbolicky ukončit lezeckou sezónu. Vždycky mi u toho ukápne slza. Okruh jsme ukončili na náměstí u ohniště v Orasíně, kam jsme si donesli dříví z lesa. Co dodat? Buřt, povídání s kamarády, plápolající oheň ...

Z Posledního slanění EXPRESKA PRO MÍŠU

Po výměně jištění na naší umělé lezecké stěně v Kadani mně doma zůstala hromada expresek. Několik z nich jsem vzal na zkoušku na trhačku, a přestože používáním skoro nic neztratily ze své pevnosti, k zapojení do jistícího řetězce už bych je z opatrnosti nikomu nedoporučil.

Když jsem před Posledním slaněním připravoval věci na hru, dostaly se mi do ruky i ty staré expresky a já přemýšlel, k jakému účelu by ještě mohly posloužit. Vždyť je to jen sešitý popruh. Popruh, spojující dvě karabiny. Popruh spojující lano s jistícím bodem. Popruh umožňující lezoucímu lezci větší míru volnosti a rozsah pohybu. Součást jistícího řetězce spojujícího lezce mezi sebou.

Představa sounáležitosti lezců mezi sebou mě oklikou přivedla k myšlence sbírky na Míšu Holanovou, kterou Hanka prodejem výrobků uskutečnila vloni na Posledním slanění na Klínech. Poděkování vám všem, kteří jste přispěli, najdete na odkazu <http://www.chransvujizivot.cz/index.php/10-clanky-main/72-rok-2017> a určitě pocítíte i zadostiučinění, že i Horoklub nepatrnou měrou přispěl k tomu, že se Míša začíná zvedat z vozíku.

Od Hanky jste si vloni „kupovali“ chlebičky. Já jsem Vám letos nabídnul ty expresky. Jako klíčenku nebo ozdobu a za částku, kterou jste si sami určili. A vy jste společně dali těm starým expreskám velký význam. Význam symbolický i faktický. Význam spojení mezi lezci. Význam příspěvku na dobrou věc. Význam větší míry volnosti a pohybu pro někoho, kdo je ve volnosti a pohybu omezen. Význam 4.100 Kč, které jsme Míše odeslali jako příspěvek na její pobyt v rehabilitačním zařízení.

Děkujeme.

Za Výkonný výbor Horoklubu Chomutov

Broněk

Bouldering s horokroužkem na Mlýňáku

Milan „Svinčo“ Svinařík

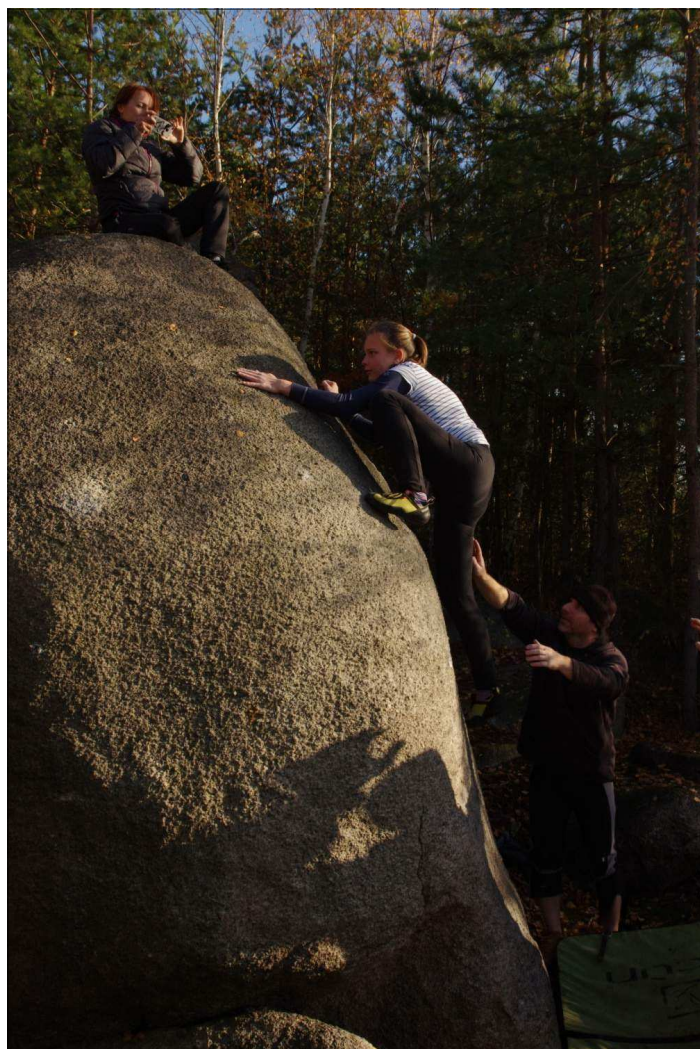
Děti z horokroužku se mě už loni na podzim ptaly, jestli je zase někdy vezmeme na bouldery na Mlýňák, že se jim tam líbilo. Příjemně mě to překvapilo, protože ne každý to „petrohradské hrubozrno“ vydýchá. Odkýval jsem jim tedy, že ano, ale jak ten čas letí, uplynul skoro rok, než došlo od slibu k činům. A tak konečně jednu listopadovou neděli, kdy počasí nevypadalo ráno vůbec dobře, jsme vyrazili do žulového labyrintu na Mlýnském vrchu. Já vyrazil s Květou a našimi dítky, Tunkou a Evíkem, z Chomutova. Radka nabrala v Kadani čtveřici dětí z horokroužku, kterými byli Adam, Nikča, Mates a Bára. No a jako sólista z Prahy, rovnou ze služby, doplachtil se svým legendárním „béžákem“ oddílový „potíživista“ Blahouš. Ten totiž doma zapomněl bouldermaťku, a tak máme jen tu mojí, což na 10 lezců není zrovna mnoho. Když jsme s Květou a holkama dorazili do skal, tak už děti z horokroužku hoblovaly kůži na prstech a po-

drážky na lezečkách ve vypečených rajbáčkách na balvanu Vybíhačka pod odborným dohledem Bláži a Radky. Asi každý stěnař zvyklý na barevná madla na překližce bude zprvu úplně ztracen, postavíte-li ho před krystalový rajbák, kde zdánlivě není jediný chyt. Nejinak je tomu u našich dětí, které se s tímto typem lezení prakticky nesetkaly. A tak jim vysvětlujeme, jak se postavit na tření, jak se vyvážit, jak udělat dřep na jedné noze, jak zatlačit rukou do boule ve výlezu a další boulderové finesy, které jsou pro zdejší lezení typické a nezbytné. Za nějakou chvíli, po několika pokusech, se jim daří zdolat značené bouldery *Pravá vybíhačka*, *Levá vybíhačka*, *Zadní vybíhačka*. Jen ta *Prostřední vybíhačka*, která je z nich nejtěžší, jim tentokrát odolala. Nutno však podotknout, že trochu sprchlo a ve výlezu to klouzalo. Paradoxně jsou všechny výše zmíněné bouldry obtížností trojky, ale každá je jinaktěžká a ta prostřední obzvláště. Pro nezasvěcené, boulderová stupnice je jiná, než ta skalní. Je tvrdší, a mnohem více „rozkolísaná“. To co je na jednom kameni trojka, je na jiném třeba pětka a naopak. Je lepší se řídit spíše citem, než podle čísel v průvodci. Radost ze zdolaných boulderů umocnilo slunce, které se náhle prodralo přes inverzní oblačnost a vykouzlilo nádherné podzimní barvy. Přesouváme se k balvanům nazvaným příznačně *Pýchavky*, které patří k tomu nejhezčímu, co

Ize na Mlýňáku najít. Jejich rajbáčkové bouldry jsou tak vizuálně i lezecky hezké, že je lezu opakovaně při každé návštěvě a někdy i několikrát za sebou. Teda dokud mi stačí kůže na prstech. A tak doufám, že i dětem z horokroužku se tyto bouldery budou líbit. A protože jsou to bouldery krapet vyšší, tak jsme děti nejdříve aklimatizovali v lehčím trojkovém boulderu s názvem *Neznámý*. Je to

taková položená plotýnka, kde děti mohou uplatnit to, co se naučily na Vybíhačce. A tak postupně po několika pokusech se jim podařilo zdolat i tento aklimatizační hajbólek, a některým i přímou variantou bez hrany, což je hodnotný sportovní výkon, jak by řekl Jířa. Aby to lezení po rajbákách nevyznělo moc monotématicky, tak jsme zařadili do programu nácvik spárového lezení, v kratičké ruční spáře v boční stěně Pýchavky. Půjčili jsme dětem spárové rukavice, a ony si sami vyzkoušely, jaké to je, viset ve spáře jenom za žáby. S tímto typem lezení se setkaly úplně poprvé, takže to bylo jen takové osahávání spáry. Jak se spára správně leze a jak se z ní padá následně dětem předvedl Bláža, který při demonstračním přelezu z té spáry vyhučel a spadl náhodou přímo do mojí náruče. Měl štěstí, že jsem šel zrovna kolem :). Přesouváme se o kousek vlevo ke zlatému hřebu dnešního boulderskotačení, na

krásný rajbákový boulder "*Stará plotna 5B*", což je podle mě nejhezčí lezitelnej směr na Pýchavky. Pro neaklimatizované je to však slušnej rébus a díky výšce i trochu psycho. Předvedl jsem dětem jak na to, a pak už jsem

jenom fandil, radil a chytal. Děti se snažily a překonávaly sami sebe. Jako první to zdolal Adam, pak Bára a nakonec i Nikča. Bylo vidět, jakou z toho mají radost a jak s nima cloumá adrenalin. Dospěláci se nechtěli nechat zahánbit, a tak i Blahouš a po něm i Radka si tuto krystalovou lahůdku vylezli. Aby ta idylka byla dokonalá, tak mezitím moje holky, Květa s Tunkou a Evíkem rozdělaly oheň, a my se k němu přesouváme, abychom buřtama zahnali hlad a promastili prsty vysušené od magnesia. Tomu říkám 2 in 1. U ohně panuje těžká pohoda a po jídle se už nikomu moc lézt nechce, protože s plným pupkem a mastnýma rukama se blbě leze a taky jsme už trochu unavení a obroušení. V plánu byla ještě Velryba, ale teď odpoledne už je ve stínu, a tak si ji necháme na jindy. Aspoň máme proč se vracet. A tak ještě před odchodem, čistě jen z hecu, lezeme kratičký trojkový boulder *Pravá popelnice*, a pak už definitivně balíme fidlátka. Cestou se ještě stavujeme na balvanu Bunkr, na který vede krásná vysoká nasluněná linka *Levá trojka*, kterou na úplný závěr vylezly všechny děti včetně Matěje, který má fobii z výšek, a který zde překonal sám sebe. To byla definitivní tečka za dnešním boulder-skotačením. Téměř současně se sluncem opouštíme skály Mlýnského vrchu,

které k nám dnes byly více než přívětivé. Co se však týče slunce, tak tomu ještě konec není. Cestou domů se totiž stavujeme v oblíbené restauraci Slunce v Podbořanech, kde výborně vaří. Za dobré výkony je třeba se dobře odměnit, ne? Boulderům zdar a zase někdy na Mlýňáku naviděnou. Velryba pořád čeká.

M

Jsou to již tři měsíce, co jsem na studijním jazykovém pobytu v Čínské lidové republice. Není to však zdaleka poprvé, co mám možnost konfrontace s čínským obyvatelstvem a místní (ne)kulturou.

Romantičtí obdivovatelé starověké Číny by zde měli přestat číst, neboť následující řádky by mohly nevratně zničit jejich představy.

Na úvod by bylo dobré zmínit, co je hlavním problémem této (dle Strany 5 tisíc let) staré civilizace, která současným stylem fungování nepřežije více než několik dekád a „stáhne“ s sebou zbytek planety.

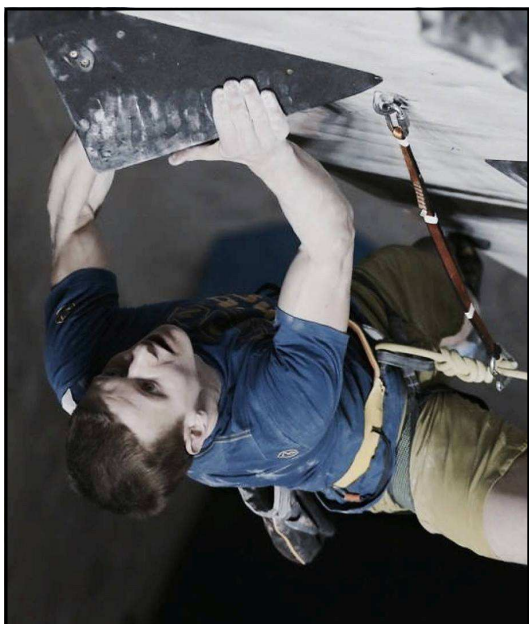
Je to neúcta. Neúcta k přírodě, neúcta k historii, neúcta k člověku.

Výčet všech problémů této země by byl na dlouho. Nyní bych však rád představil svou poslední zkušenost, která dle mého názoru skvěle reflektuje čínský pohled na přírodu, nebo snad na celý Svět. Do té doby jsem nepřestával věřit, že se Číňané dokážou v některých věcech poučit. V tu chvíli jsem však věřit přestal.

Avšak konec řečí, o co šlo...

Provinční sekce Čínského horolezeckého svazu mě požádala, abych se s nimi vydal do nedaleké 100km vzdálené (ano, to je v Číně kousek) přírodní oblasti za účelem přezkoumání tamního lezeckého potenciálu. Pár stovek metrů před vstupem do oblasti se nacházela pýcha místní sekce ČHS (Čínského horolezeckého svazu) a jejího předsedy Čchen, kterému jsem zde byl k ruce. Tou pýchou byla obří lezecká závodní scéna, na které by se hravě mohly pořádat nejvyšší světové soutěže. Stěna oplývala 35 metrů širokou bouldrovkou, přes 15 metrů vysokou stěnou na obtížnost a čtyřmi!!! Standardními cestami na rychlost. Jen škoda, že na závody v lezení na rychlost bohatě stačí cesty dvě a profily stěny na obtížnost byly poměrně fádny. To však nebylo vše. Druhým plánem bylo najít v blízké přírodní oblasti lezecké výzvy. Jednalo se o úzké údolí, do kterého se zařezávala horská říčka. Po obou stranách údolí se zvedaly žulové stěny, občas se nějaký balvan nacházel přímo v korytě řeky. Co zde však v zásadní míře chybělo, byl potenciál, který jsme však (možná dle plánu) měli nalézt.

Předseda Čchen mával rukama na obě strany údolí a do zcela hladkých přepisů (a navíc ne moc líbivých) žulových desek v hlavě již nejspíš sázel nýty. „A támhle budou tři cesty! Támhle vyřežeme tu vegetaci. Támhle bude začátek z vody, tam nejdřív dáme kameny a na to naházíme bouldermačky, aby se člověk nenamočil.“

Ze všech sil jsem se mu snažil vysvětlit, že toto není správný postup. Jednak cestě chybí logická linie a navíc by byla s největší pravděpodobností nelezitelná. Odvolával jsem se na fakt, že tam přeci nejsou žádné chyty. A dostalo se mi jednoduché usměvavé odpovědi: „Ještě ne.“

Po krátké chvilce jsme se dostali k balvanu, který rámcově splňoval naše představy. Pohled na hloubku dopadu můj zájem však zcela zmrazil, neboť to byl jasný OS/SMRT. Zde však přispěchal předseda Čchen, který začal plánovat, jak se celé dopadiště srovná železnými tyčemi a změkčí bouldermačkami. A takto jsme pokračovali dále do údolí, kde se předseda Čchen dál snažil plnit svůj plán a já se mu marně snažil vysvětlit svůj odlišný názor na zásahy do přírody a dělání cest obecně.

Kdo jiný by přeci měl respektovat přírodu, než lezec, či horolezec?

Martin

Karwendel

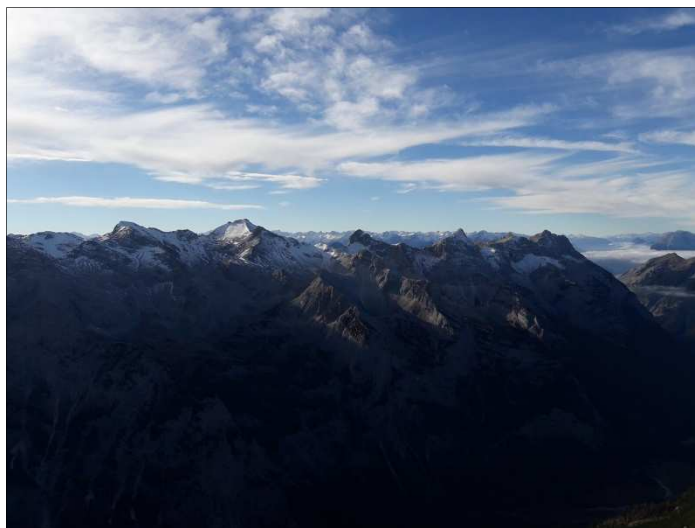
12. - 14. 11. 2018

Ota Pavlas

Pro změnu valím do Alp s Alešem a jeho foto-výbavou. A k obvyklým krámům jsme přibalili ještě kola. Na Karwendelhaus je to od auta 18 kiláků po štěrkovce a to se mi fakt jít pěšky nechtělo.

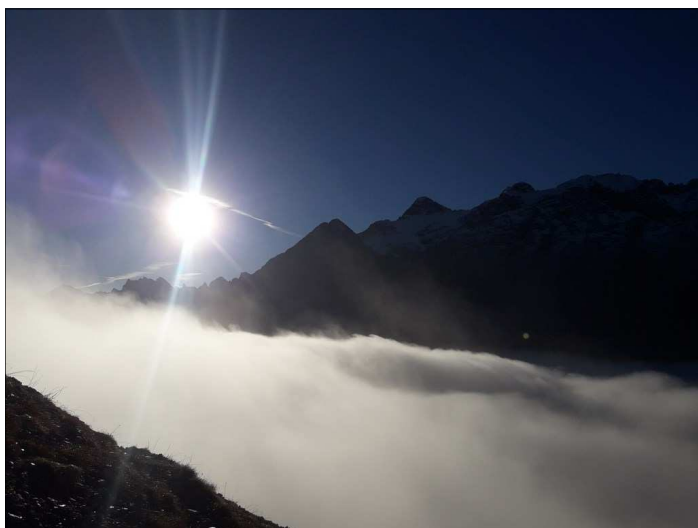
Jak tak jedem údolím, už na kolech zjišťujeme, že z celého hřebenu má jenom Birkarspitze ledovou čepici. Což je nemilé. Šlapání nám ozvláštňuje jakýsi místní Trottler na traktorbagru. Kromě pár dalších nesmyslů co semlel, se na konec vytasil s historkou, že je lovecká sezóna a nikdo tam nesmí, ale zakázané to není a vlastně tam teda můžeme, ale vlastně minulý týden winterraum vyhořel a nic

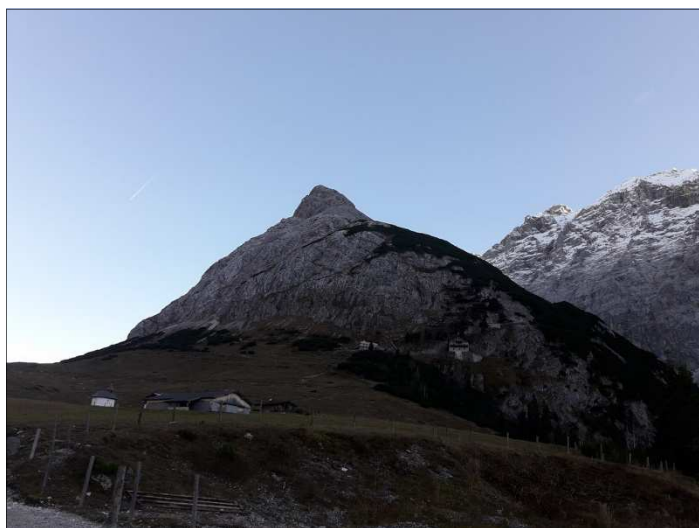

z něj nezbylo a vůbec máme jet radši zpátky dolu. To už jsem na něj koukal dost nevěřičně a radši jsme zas šlapali kopec. Chata stála, winterraum byl super, hromada dřeva, krbovky a plná šupna bas piva.

Ráno vyrážíme směr Birkarspitze. Aleš fotí ... a fotí ... a fotíííí. Kolem poledne v severních skalách nás zastavuje led na policích. Mačky a pikl nemaje se obracíme. Nad chatou pak berem za vděk Hochalmkeuzem 2192m. Na vrcholu Aleš vytál stativ a jal se dělat životní záběr. A přišla mlha. A nefotí a čeká ... a čeká

Čekání na životní záběr

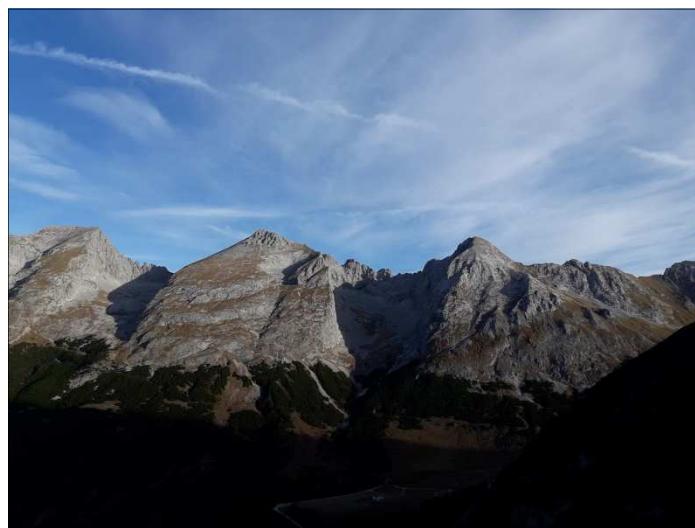

Hochalmkreuz

... a mlhou se pak vracíme na chatu. Večer sedíme u krbovek a v tom nastala tragédie. Došel rum. Jasně znamení, že zítra musíme domů.

Ráno bylo mlíko úplně všude. Nebylo vidět na krok. Odhadem podle GPS nabírám směr Östliche Karwendelspitze 2537m. Je to jižní

Östliche Karwendelspitze Gipfel

Östliche Karwendelspitze

strana hřebenu, bez sněhu a ledu. Ve výšce 1950m vycházíme z mlhy a otevírá se nám pohled na údolí plné mraků. A Aleš fotí a fotí... . Kolem stáda kozorožců stoupáme k závěrečné pasáži v kamení a skalách. A zase Gipfel. Dolu scházíme na druhou stranu do Grabenkaru. Parádní přechod. Mlha se už rozplynula, slunce peče, suť ujíždí... . Prostě ideál. Po poledni jsme zas na chatě. Posbíráme věci a sedáme na kola. Čeká nás 18ti kilometrový sjezd údolím do Scharnitzu k autu. Nádherná. Letní sezóna je u konce. Ted' jenom přidělat nové vázání, vyhnat pavouky ze skialpových bot a sehnat sníh. Jo a v pátek zas taneční Ota

Veget

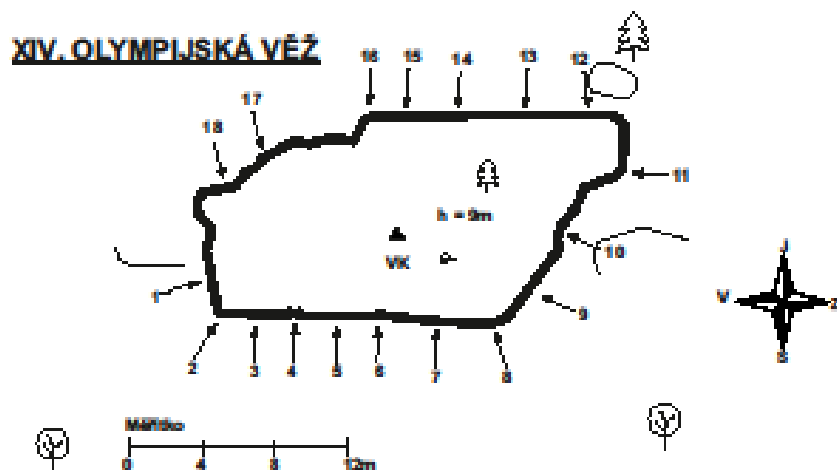
OLYMPIJSKÁ VĚŽ

(50°26'13.680N, 13°16'05.838E)

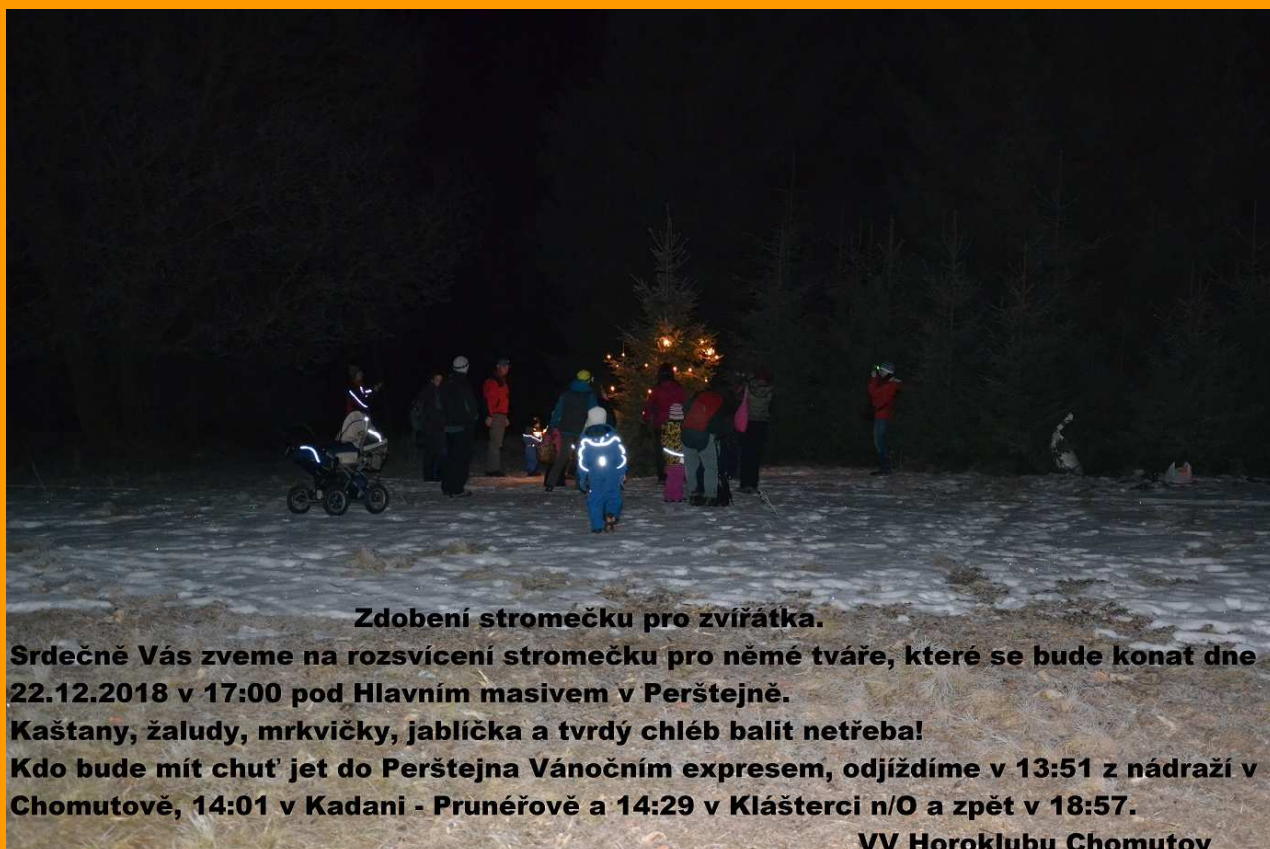
Nový skalní útvar, dokonce lze říci věžka, se znenadání objevila poblíže Chomutova. Tedy ne přímo u města, ale poblíže Místa. Osamocená skalní věžka je zařazena do sektoru Hasištejnských skal, ačkoli se jedná o zcela osamocený skalní útvar v hloubi lesů. Převážně k vrcholu vedou poměrně snadné cesty, z náhorní strany o výšce 4 metrů a z údolky kolem šesti metrů. Odvážnější lezci jsou asi schopni přelézt vše solo a v jedné cestě je osazen nýt. Výhledy z vrcholu nejsou žádné a na vrcholu je umístěn slaňák a vrcholová kniha.

A přístup? Ryze krušnohorský - lesem, lesem a jsi tam. Ale vážně, nejlépe podle GPS, protože popis lesních cest bez orientačních bodů je obtížně popsatelné. Ale v tom je ta krása objevování něčeho nového.

1. **Úzká cesta 4**; Pavel Suchopárek, 9.4.2015. Úzkou stěnkou vlevo od náhorní hrany.
2. **50 odstínů ruly 3**; Pavel Suchopárek, 17.3.2015. Levou náhorní hranou n.v.
3. **Žijeme Soči 2**; Pavel Suchopárek, 5.3.2014. Stěnkou vlevo od *Sestupovky* n.v.
4. **Sestupovka 1**. Levou náhorní spárkou.
5. **Dravčí let 3-**; Pavel Suchopárek, Z. Suchopárková, 17.3.2015. Středem náhorní stěny n.v.
6. **Be-Be spára 2**; Z. Suchopárová, Pavel Suchopárek, 17.3.2015. Pravou náhorní spárkou.
7. **Susí cesta 3**; Pavel Suchopárek, Z. Suchopárková, 17.3.2015. Stěnkou vpravo od pravé náhorní spárky.
8. **Biatlonové žně 3+**; Pavel Suchopárek, 10.3.2014. Pravou náhorní hranou n.v.
9. **Slunovrat 5**; L. Dvořáček, 21.6.2018.
10. **Adolfův zub 5**; L. Dvořáček, 21.6.2018.
11. **Projekt**
12. **Při hraně 4**; Z. Suchopárková, P. Suchopárek, P. Suchopárková, 6.5.2018. Při hraně přes nýt n.v.
13. **Cesta pro Pančošku 4**; Pavel Suchopárek, 10.3.2014. Středem údolní stěny n.v.
14. **Kadaňská vyhlídka 4-**; Pavel Suchopárek, Z. Suchopárková, 17.3.2015.
15. **Pupkovka 3-**; Pavel Suchopárek, 9.4.2015. N v pravé části údolní hladké stěny. Při hraně po stupních n.v.
16. **Krajka 2**; Z. Suchopárková, 6.5.2018.
17. **Mechové vhloubení 2**; Z. Suchopárková 29.7.2018.
18. **Mechová hrana 3**; Z. Suchopárková, 6.5.2018.

Berschlova věžka na 100. výročí založení republiky

Zdobení stroměčku pro zvířátka.

Srdečně Vás zveme na rozsvícení stroměčku pro němé tváře, které se bude konat dne 22.12.2018 v 17:00 pod Hlavním masivem v Perštejně.

Kaštany, žaludy, mrkvičky, jablíčka a tvrdý chléb balit netřeba!

Kdo bude mít chuť jet do Perštejna Vánočním expresem, odjíždíme v 13:51 z nádraží v Chomutově, 14:01 v Kadani - Prunéřově a 14:29 v Klášterci n/O a zpět v 18:57.

VV Horoklubu Chomutov

HOROKLUB CHOMUTOV

NOVOROČNÍ RÁCHÁNÍ 2019

Srdečně Vás zveme na již tradiční smývání stresů roku 2018, které se uskuteční ve vodách Kamencového jezera dne 1.1.2019 ve 14:00. Sraz účastníků je ve 13:30 na loděnici, táborák, burty a svařák jsou zajištěné. Náhradní oblečení pro děti, hudební nástroje a nějaké dobroty pro oddílova zvířátka pouze doporučeno.

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v říjnu a listopádu

Pavel „Párek“ Suchopárek

- 4.10. Hančí prožívá s Pétou odpolední romantiku na Bořeni.
- 6.10. Manku, Hurvínka, Žížalu Jůlii, Obryni Stáňu i Rumcajse zprznil free solo Broněk při kompletní kompletaci oblasti Budov, bohužel Samotáře už nezvládl. Letošovy akce se účastní spousta horoklubáků.
- 6.10. Česká trojka Ludvík s Vítkem a Anežkou na písku neznámo kde.
- 6.10. na Kozelkovské dvanáctihodinovce leze Hančí se Zykým do roztrhání lezeček. Výsledkem je 32 cest, 1. místo ve smíšených dvojicích a 2. místo celkem.
- 6. - 7.10. Marné pokusy v cestě Offshore na Březnové věži. U Východního rohu se Pájovi alespoň podaří vylézt Krásnou hranu Hamam za Xa.
- 7.10. Jířa s Fílou po lezení v Rathenu navštívili Miniaturpark Klein-Erzgebirge ve Wehlenu.

Panorama z Neklidy - 11/2018

9. - 11.10. Wildspitze 3772m, Vorderer Brochkogel 3565m - Ota Pavlas v Ötztaler Alpen.

- 11.10. Morál došel Broňkovi v Rathenu a nádhernou cestu Arymundweg mu musel vytáhnout Jířa. Je zde i Blagodan.
- 12.10. Blagodanič se Svinčou se schovali před sluncem a oblézali šutráky v okolí Žraloka.
- 13.10. Šiška s Deivinou a dětmi škodí v Anglickém parčíku.
- 13.10. Hančí s Pét'ou vyráží na Polínko a poprvé mají oblast sami pro sebe.
- 13. - 14.10. V sobotu leze Pája a spol. v údolí Suché Kamenice. Daří se jim vylézt krásnou plotnovou cestu Čokoláda za Xb. Chtějí lézt i protějščí vyhlášenou cestu Krása Ne-smírná za IX c, což je dlouhá převislá spára, ale jsou v ní vosy. Druhý den leze s Jardou Štěpánkem u Východního rohu, kde vylezl Komplex méněcennosti za Xa a Jarda Paralelní plán IX a.
- 14.10. Šišky se svými decibely míří na Ledový kámen, kde provozují Ranní cvičení a Citovou bídu.
- 14.10. Hančí s Petrem vyrazili trošku zabruslit na Srbsko, a pak si užít dlouhé, krásné cesty na Kornu.
- 15.10. Ludvíček se psem sóluje na Bohuňkových skalách.
- 17.10. Do Barrandovy jeskyně v Srbsku, vyzkoušet si jaké to je protáhnout se dírou veli kosti krabice od bot, sestupují Broněk s Lubánem, a pak ještě popolézají v Alkazaru.
- 18.10. Jířa se Štěpánem si parádně zalezli na vyhrátém písečku na Hřebenovkách v Tisé.
- 19.10. Luvíka Kostkatého odrazil Trpaslík ve Svatoškách.
- 20.10. Pája a spol. v okolí Atlantidy. Daří se Kodex Bušidó IX b na flash. Pája zkouší cestu Do Třetice Xb, kde ovšem urval klíčovou lištu, takže si jí asi už nikdo nevyleze. Pak se mu povedlo vylézt stropovou spáru Hustej nářez za Xa.
- 20.10. Ponorku v Ptačích stěnách si užívají Bandasky.

20.10. Ludvík Kostkovatej se ségrovkou Ěliškou se prolézají na Šemnici.

20.10. Hančí si užívá si introvertní odpoledne se samojištěním v Perštejně.

26.10. Na Kravích skalách se Slívou Kostka působí na Výzvě krušnohorským kvakerům.

27.10. Letoš sice s vopicí za krkem a Blagodan bez vopice působí na Petráči v Yosemitech.

Dávají a zkoušejí několik lahůdek.

27.10. Lezecké odpoledne v Tušimicích. Hančí s Pét'ou, Mončou a Honzou Žižkou.

28.10. Párek vyvěšuje

velkou vlajku na Berschlově věži při příležitosti 100. výročí vzniku republiky.

28.10. Mistr Svinařík s druhy užívají na Kravích skalách na Jedláku.

30.10. Blagodan a Dickem a Letoš s Ludvou lezou na Zlatníku v okolí Škuneru.

2. - 4.11. V klubu U Helmuta v Orasíně se již v pátek sešlo zdravé jádro na oslavě LeTošových narozenin. Sobotní bojové hry a večerního horobálu se zúčastnilo žalostně málo lidí, což bylo nejspíše způsobeno tím, že to bylo moc daleko od Chomutova.

11.11. V zeleném Orasíně lezou Ludvik s Vítkem, Ěliškou a Anežkou. Vítek jen tak na OS přelézá cestu Nad bivakem. Padl i Roling Stones.

12. - 14.11. Hochalmkreuz 2192m, Östliche Karwendelspitze 2537m v Karwendel, Österreich. A to Aleš s Otou Pavlasem.

14.11. Kostkatej soluje v Městečku pod Hasištejnem.

18.11. Letos se uskutečnil již 15. ročník Běhu na Jedlák, kterého se zúčastnili 4 běžci a asi 15 pěšáků.

17.11. Svinčo a Blagodanič Bušič buší kolem Velryby a využívají slunečního svitu na jižním úbočí.

25.11. Mysl v Pstruží pruží Milan.

28.11. Blagodan částečně zhodnocuje skalku Pramen u Přisečnice.